

Homoki-Szabó Attila

## Energiaüzemzők Magyarországon

A mostani morális, politikai és alkotmányos válság leglényegese mindaddig ismeretlen volt a magyar nép előtt. Itt az ideje, hogy elmondjuk, mi történt.

Magyarország valójában a világ közepe lett az utóbbi hónapokban, ha azt vesszük, hogy a nagyhatalmak vezetői melyik államra tekintettek a legtöbbször világtérképüket fürkészve. Valami kurva nagy atom-gáz-olaj tároló épül itt nekünk hamarosan.

A történet tulajdonképpen már 2004-ben elkezdődött, amikor az azóta EU-biztossá kinevezett Peter Mandelson megkezdte a kavarást Gyurcsány Ferenc miniszterelnökké választása körül. Tony Blair főtanácsadója javasolta ugyanis a G8 csoport Sea Island-en rendezett 2004. júniusi találkozója alkalmával, hogy épüljön fel Magyarországon az a hatalmas energia-tároló és -fejlesztő komplexum, amely megoldja Európa energia-éhségét. A terv hallatlanul bonyolult, nem csoda, hogy a beruházás előkészítése nem csak titkos, de összetett feladat is volt. Meggyőzni a ruszkikat, hogy nem baj, ha egy NATO-államban. Meggyőzni az amerikaiakat, hogy mindig mindenki lojális lesz. A németeknek tetszett, az olaszoknak kevésbé, a lényeg, hogy elvben megegyeztek.

A döntés tehát megszületett, hogy 2010-ig elkezdik építeni azt a központot, ahol a török és az orosz vezetékék összefutnak, és ami mellett egy új típusú nukleáris reaktor kísérleti üzeme is duruzsolhat. Magyarország előnye: az országnak nincs semmilyen katonai potenciálja, tehát sohasem kezd majd erőszakosan államosítani a nagyok játékát. Magyarországon a legelfogadottabb a nukleáris energia a közvélemény szemében, 63% támogatja, míg az EU-átlag 40% körüli. Magyarország határos Ukrajnával, amit az oroszok már úgyis gyarmatosítottak, és közel van az Adria is.

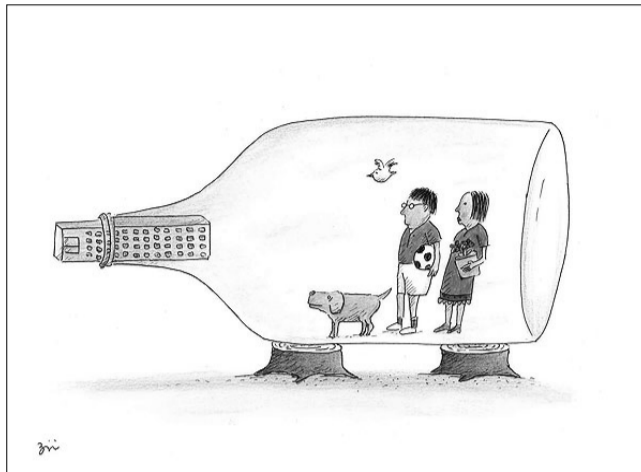
Ehhez partnernek Mandelsonék a Medgyessy Péternél sokkal tárgyalóképesebb Gyurcsányt akarták. Jól ismerték őt, mert mindig kísérgette Medgyessyt a hivatalos találkozókra, ez a nyurga, angolmánnak tűnő, stréber fiatalember. Kovács László a javaslatra rábólintott. A miniszterelnök-váltás történetét ismerjük. Az ötletet hivatalosan Blair már Gyurcsánynak nyújtotta be. Ferinek rohadtul tetszett az elképzelés, és megnyugodott, hogy ebből annyi pénz folyik be az államkasszába, hogy bőven van idő befolytani a szanaszét kúrt költségvetést.

2006 február végén látszólag minden ok nélkül idejött Putyin. „Gazdasági, energetikai diplomáciát folytatunk Oroszországgal” – mondta egy nemzetbiztonsági szakértő akkoriban arról, hogy mégis mi értelme volt a látogatásnak. Ez volt az a pillanat, amikor Gyurcsány megegyezett az utolsó részletkérdésekben is az addig nehézkesnek bizonyuló oroszokkal.

2006 májusában Gyurcsány Ferenc találkozott Henry Kissingerrel. Erről a magyar sajtó nagyon szűkszavúan számolt be. A kormányzóvívó azt mondta, hogy az amerikai-magyar kapcsolatokat tekintették át, a Gyurcsány-blogban meg volt egy bejegyzés, hogy áttekintették Európa és Amerika helyzetét a világban. Utóbbi járt közelebb az igazsághoz. Ekkor már a nagy nemzetközi szerződés szövegének részleteit tisztázták. Gyurcsány biztosította Kissingert, hogy a választási győzelme

után teljes gőzzel kezdődhet a világ eddigi egyik legnagyobb energetikai beruházásának előkészítése, és megmutatta a Putyinnal aláírt szándéknyilatkozatot. Február és május között a választások miatt jegelték az ügyet, de Kissinger már az új kormány esküteje előtt iderohant.

2006. június 22-én volt a nagy áttörés az ügyben. George W. Bush személyesen jött Budapestre, az utolsó papírokat aláírni orosz kollégáival. Azt ugyan senki nem gondolta, hogy az emberek majd elhiszik, hogy júniusban jön októbert ünnepelni, de hát elhitték, és ehhez sokat segített a CNN élő adá-



sa, amelynek közvetítésére a CIA kötelezte a tévéadókat. Miközben egész Budapest le volt zárva, egy titkos delegáció szintén szabadon mozgott: a Gazprom vezérkara. Alekszej Miller, a Gazprom első számú ura éppen június 21-én érkezett Budapestre, hogy zárt ajtók mögött tárgyaljon Gyurcsány Ferencel.

Másnap a Gazprom és a Bush-kabinet vezetői aláírták az utolsó aláírnivalót, és Jalta óta a legfontosabb nagyhatalmi megegyezésre pecsét kerülhetett. Miközben a magyar sajtó azt hitte, hogy itt most az a kérdés, hogy Sólyom László beszél-e Guantanamo miatt, vagy hogy Táncsics börtönét most tényleg visszakapjuk-e, addig a Gazprom és a State Department vezetői lepapírozták Magyarországot és Európa jövőjét. A tervezett beruházás háromszor annyi pénzt mozgat meg, mint a II. Nemzeti Fejlesztési Terv teljes kerete.

A dologba azonban egy apró hiba csúszott. Gyurcsányék kihagyták a remek orosz kapcsolatokkal bíró szocialista nehézipari maffiát. Puch László, Knopp András, Kapolyi László és társaik mellett úgy mentek el a szervezők, mintha itt se lettek volna. Pedig ők még Mogiljevics idején könyékig benne jártak az orosz gáz európai közvetítésében. Ez bosszúért kiáltott.

Miután a Gyurcsány-Kóka páros rendre elhajította őket a picsába, augusztusban az öregfiúk Puch László közvetítésével eladták az őszi beszédet a Fidesznek. Orbán Viktor megnyugodott, hogy az április fiaskót könnyű lesz helyrehozni, és izgalomban még erdélyi látogatásakor meghirdette a szeptember 23-i gyűlést a Hősök terére. Egyszerűen képtelen volt kivárni amíg hazajön, annyira felélénkült. Az volt a terve, hogy addig a hazugság/illegitim szlogeneket jól bejáratják, és a téren lejátszák az őszi beszédet. Jó minőségben, óriási hangfalakból. Döbönt arcú tízezrek. Mindenütt megismételt híradó-bevágások, satöbbi.

Gyurcsányék azonban kaptak egy fülest, hogy mi készül ott. Feriek nem szaroztak, és elébe mence az eseményeknek kinyomták a szöveget maguk. Gyurcsány Győrből azonnal reagált, a legkisebb zavar és meglepettség nélkül beindult a kommunikációs gépezet. Orbán köpni-nyelni nem tudott, ked-

dre tért magához, addig meg se szólalt nyilvánosan, és aznap is csak délután. Elrontották a játékát.

Hétfőn azonban közbejött még egy mentőötlelet. A Szabadság téri tv-ostrom kezdetekor Gyurcsány leporolta az 56-os kommunista tankönyvet, és az akkor elkürt módszert sikeresen alkalmazta. Ahogy akkor is hagyták a vérengzést a rádió előtt, ő is visszafogta a rendőrokat a TV-nél. Azt akarta, hogy az ország egyrészt beszarjon, másrészt lehetőség legyen statárium bevezetésére. Elég volt néhány brutális megtorló ítélet hozni, hogy az emberek elgondolkozzanak azon, hogy már csak járkelőnek is lenni két év letöltendő szabadságvesztés. Ugyanakkor a lángoló autók képe, és másnap a mesterségesen hosszúra nyújtott ütközet a Blahán biztosította, hogy a közvélemény és az ellenzék is óhajtja a rendet.

Putyint még így is nyugtatgatni kellett. Gyurcsány ezért kedden gyorsan elrepült Szocsiába. „Európának szüksége van az orosz energiahordozókra, Oroszországnak az európai fogyasztókra. Aki itt valamit nem ért, az előbb-utóbb rajtaveszt” – idézte Gyurcsányt a Kommerszant című orosz lap. Putyin pedig ezt bírta mondani szintén azon a kedden: „Semmi nem mutat arra, hogy ne valósulna meg a Magyarország területén tervezett hatalmas gáztároló, amely nemcsak a magyarországi gázellátás stabilizálását, de az egész európai ellátást szolgálja.” A másik feladata Gyurcsánynak az volt, hogy megkérje Putyint, az orosz titkosszolgálat tegyen már rendet a renitens gáz-lobbista és-kommunisták között. Meg nézzenek már utána, nem a régi, Jelcin-érában feltört Gazprom-vezetők keverik-e a szart.

Nyugi még ekkor sem volt. Ferinek el kellett rohannia Berlinbe is, mert Európa legnagyobb gázfogyasztói a németek, és ők nagyon nem akarják, hogy az ellátás akadozzon egy kormányválság miatt. Meg kíváncsiak voltak, hogy akkor most Putyin lemondta az egészséget vagy nem. Ezért volt olyan sürgős az a kínosra sikeredett randi Angela Merkellel. Epp azon a pénteken a városban volt a francia és a belga miniszterelnök is, akik szintén szerettek volna megnyugodni.

Ugyanezen a napon, tehát 22-én jelent meg az osztrák sajtóban a Strabag-botrány, amelyben az egyetlen név szerint bemószott magyar politikus Puch László volt. Gyurcsány kis EU-segítséggel is üzent az áruló lobbinak, hogy kuss a nevük. Közben a Putyin-vonalról nyugalomra intette őket az orosz titkosszolgálat is.

Orbán Viktor csak az önkormányzati választások után avatták be a részletekbe, bár a beruházásról nagy vonalakban azért tudott. Amikor október 4-én este 100 üzletemberrel tárgyalt hivatalos megfogalmazás szerint, akkor mondták el neki, hogy hagyja békén a kormányt, amíg az építkezés meg nem kezdődik. Addig az amerikai – orosz – német – EU alkut károsan befolyásolná egy esetleges kormányváltás, nem kéne az időt húzni, mert a végén még a szlovákok építhetik meg azt a nagy valamit. Orbán pénteken a saját tüntetésén, több tízezer híve előtt jelentette be, hogy nem akar kormányt dönteni. Cserébe Gyurcsány elfogadta, hogy 2009 körül kiszáll. „Ha már buknom kell, akkor jobb, ha a reformok végrehajtása után bukok ebben az országban” – mondta 12-én Londonban.

A megegyezés után most már tényleg nincs akadály a annak, hogy tavasszal markolók szántásáék fel Magyarországot, és itt folyjon össze a kelet összes gáza és olaja egy bazi nagy reaktor alatt.

<http://matula.hu/index.php?section=article&rel=50&id=615>

Forrás:  
Nemzeti Hírháló

## Kötelező örület

A szókapcsolat kettős jelentéstartalma nem a véletlen műve. Egyrészt ösztöni hisztéria uralkodik, ami a kötelező gépjármű-felelősségbiztosítás körül szokott kialakulni így, novemberben, másrészt - a jelek szerint - örültnek lenni kötelező a mi kis magyar tébolydánkban. Mert miről is van szó? A néhány milliárd magyar autós több mint 100 milliárd forintot fizet be a kötelező felelősségbiztosítási rendszerbe, de a megtérítendő kár általában nem haladja meg az 50 milliárd forintot. Mindez éves viszonylatban értendő. A maradék „jelentéktelen” 50 milliárdból nagyjából 20 milliárd megy el a rendszer üzemeltetésére, és kb. 30 milliárdnyi a profit, amelyet a derék jó üzemeltetők pedánsan ki is visznek az országból.

Kinek jó ez? Mármint a pofonegyszerű tranzakción hatalmasat kaszáló multikon kívüli? Ha a magyar autósok felfognák végre, hogy egységes nemzeti kockázatközösségbe tömörülve akár nonprofit alapon is üzemeltethetnék ezt a közösen összedobott pénzhegyet - hiszen végül is egymás között fizetgetjük ki azt -, akkor mindnyájuk zsebében maradhatna az az összeg, amelyet ma ezen a szivattyún keresztül kivisznek az országból. S miközben csillogó szemmel jobbnál jobb ajánlatokra vadászunk ilyenkor, és úgy érezzük, kiváló üzletet kötöttünk, szóval nyertünk, nem árt tudni, hogy valójában mindnyájan veszítettünk! Ugyanis az ilyenkor novemberben felszikkázó örület összes költségét - reklám, informatika stb. - természetesen mind-mind mi fizetjük, hiszen kíméletlenül ránk terhelik az utolsó fillérig. És még az sem szúr szemet, hogy van olyan cég, amelyik csak harmadannyit kér ugyanazért a teljesítményért. Ez

csak azt jelentheti, hogy a tényleges önköltség legalább négy-szeresét szivattyúzzák ki tőlünk. Mi pedig vidáman és önmagunkra büszkén fizetjük a több száz százalékos hasznot. „It's a good business today” - mármint a minket kifosztóknak! Valamit azért megsejthettek mindebből, mert, kétségtelen, mostanában kegyesen engedtek valamiképp ezekből az extraprofitot fialó árakból.

Ráadásul ez csak egy jelentéktelen kis szelete (ön)kifosztásunknak. Hogy csak egyet emeljünk ki a sok közül, ma Magyarországon közel négyezermilliárd forint van állandóan látra szóló (bármikor azonnal hozzáférhető) betétekben. Már az is elgondolkodtató: kinek, hogyan és miért is jutott eszébe az a perverz, önpusztító ötlet, hogy a hazánk területén ideiglenesen állomásozó globális bankok (ma már csak ilyen van! Ki tudja, miért...) egyáltalán számlát vezethessenek. A banknak az a dolga, hogy hitelt nyújtson! Ja, hogy abban esetleg kockázat is van, és sokkal egyszerűbb abszolút kockázatmentesen, gátlástalan cinizmussal az egekbe emelt költségeikért számlát vezetgetni... Ráadásul úgy, hogy közben ingyen használják a pénzünket? Hát persze, ez így van, de amint a régi vicc hőse mondja, ez az „ögyes” megoldás kb. százmilliárdot húz ki a zsebünkől.

Egyszerűsített számlavezetési rendszer segítségével ez a százmilliárd itt maradna az országban. És legalább egy tucatnyi hasonló trükk létezik az egész nagy pénzhatalmi „hidraulikában”. Csak arra volna szükség, hogy a magyar állam végre elszánja magát. Elszánja magát arra, hogy kíméletlen őszinteséggel feltárja ezt a kétségtelenül bonyolult, de egyáltalán nem átláthatatlan szivattyúrendszert. Egy ilyen átvilágítás akár azzal az eredménnyel is járhatna, hogy az adósságaink fejében évente kiszívott kamatoknak - vagyis messze több mint ezermilliárd forintnak - megfelelő összeget kotorhatnánk így össze. Látszólag

ennek semmi akadályja nincs, ám az a tény, hogy történni nemigen történik semmi, azt látszik igazolni, hogy mégiscsak van ilyen akadály. Logikailag ez aligha lehet más, mint a magyar pénzügyi, banki, biztosítási szektort a kezükben tartó globális tőkestruktúrák érthető ellenérdekeltsége.

Ám a teljes cselekvésképtelenségnek és benukt kifosztottságunknak ez csak szükséges, de nem elégséges feltétele. Legalább ilyen fontos az is, hogy a pénzügyi apparátus ezt az egész kérdést mint nem létezőt kezelje. Hogy úgy vélje, minden a legnagyobb rendben van. Ami természetesen is, hiszen ő tartja fenn ezt a rendet, így a kérdés, hogy rend van-e, úgy merül fel, hogy ő rendet tart-e. Amire az evidens válasz, hogy igen, ő rendet tart, így minden a legnagyobb rendben van. Nos, ez is egy lehetséges megoldás, csak nem biztos, hogy az ilyen szerkezetű válaszok elégségesek lehetnek az ország helyzetének javításához.

Akárhogy is kerülgetjük, Magyarország végzetesen kiszolgáltatott állapotban van. Miközben a miniszterelnök heroikus küzdelmet folytat azért, hogy különadók segítségével az országból évente kiszivattyúzott profitnak legfeljebb az egytizedét visszatartsa, elég tragikomikus, hogy senki sem vizsgálja a fenti pénzáramokat. Hogy egyszerű pénzügytechnikai újrászabállyozással évente akár az összes nagy konfliktust kiváltó extraadó kétszeresét is visszaszívhatnánk. Ráadásul mindezt úgy, hogy sem az itt állomásozó pénzhatalmi szereplőknek, sem a globális tőrből őket támogatóknak egy szavuk sem lehetne, hiszen egy szuverén ország technikailag úgy szabályozza a saját pénzügyi rendszerét, ahogy neki tetszik.

Szóval nem cselekedni ebben a helyzetben több mint bűn: hiba! Reméljük, már nem sokáig.

Bogár László, Magyar Hírlap